

ren ved fremsættelsen af lovforslaget har støttet sig til den »ene part« i sagen, nemlig repræsentanterne for avlerne af den brune bi.

Den omfattende mængde bilag, som er forelagt udvalget i sagen, og som på en god måde afmystificerer ministerens fordomme vedrørende den »udryddelsestruede« brune bi, det store arbejde, som er udført af private Læsøfolk, det omfattende undersøgelsesarbejde, som Danske Biavlernes Landsforening har udført og det stærke lokalpolitiske engagement i sagen, har givet Fremskridtspartiet den opfattelse, at ministeren, udvalget og Folketinget kommer til at træffe en ikke blot dårlig og forkert beslutning, men kommer til at træffe en beslutning, der på kort sigt betyder, at omkring halvdelen af Læsøs bier vil forsvinde fra øen.

Frygten for en halvering af bibestanden bygger Fremskridtspartiet på den velunderbyggede opfattelse, at en stor del af de biavlere, der i dag har den gule bi, vil ophøre med biavl. Denne opfattelse har vi fået igennem mange samtaler med avlere af den gule bi. Ministeren har dog ikke den samme opfattelse, jf. ministerens svar på udvalgets spørgsmål 3.

Endvidere bygger beregningerne for et renavlsområde med den brune bi på, at der stedse skal være mindst 300 bifamilier på Læsø, men oplysninger fra Norge tyder på, at dette antal bifamilier er alt for lavt. Et eksempel fra Flekkefjord-Sokndal-Lund i Norge viser, at et renavlsområde med 2.000 bifamilier ikke har været tilstrækkeligt til at undgå indavl. De forskellige oplysninger fra biavlerne på Læsø tyder på, at antallet af bifamilier under alle omstændigheder vil ligge et sted imellem 150 og højst 320 bifamilier, altså klart under det antal, man fra Norge erkender som mindste antal for renavl. Endvidere er der et klart problem i, at der selv efter en tvangsudskiftning af dronningerne stadig vil være frie gule bier i naturen, dvs. bier, som ingen biavl har kontrol over, men som lever frit i naturen og hermed stadig vil kunne »blande« sig med brune bier.

Hele ideen med fredningen af den brune bi på Læsø bygger på den opfattelse, at den brune bi, på trods af at store bestande af brune bier andre steder, såvel i Norge, Sverige som andre steder i verden, er en truet art og derfor skal beskyttes af bevarelsesforanstaltninger.

Problemstillingen er imidlertid nogenlunde den samme som de bevarelsesforanstaltninger,

der i sin tid blev iværksat for bevarelsen af urflugten på Vind Hede i Vestjylland. Her er bestanden trods de nogenlunde samme fredningsbestemmelser og bevarelsesforanstaltninger, som nu tænkes gennemført på Læsø, alligevel over en årrække af naturlige årsager blevet reduceret kraftigt, og nu tales der om at ophæve disse fredningsbestemmelser på Vind Hede. Urflugten findes da også i stort antal i det sydlige Sverige.

Fremskridtspartiet ser en parallel mellem eksemplet med urflugten og de påtænkte foranstaltninger vedrørende den brune bi på Læsø.

Herudover har de påtænkte fredningsbestemmelser altødelæggende konsekvenser for de biavlere, der benytter den gule bi. Den løsning, som lovforslaget lægger op til, nemlig en tvangsomsiftning af dronningerne i de gule bistader med brune bidronninger, er for så vidt logisk nok, såfremt alle biavlere var indforstået hermed. Men det er alle biavlere ikke, og hermed opstår der en konflikt.

Sagen sat på spidsen og sagt enkelt er, at avlere af den brune bi vil have hele Læsø for sig selv til renavl med den brune bi, medens avlerne af den gule bi, som har forståelse for de brune biavlernes synspunkter, har tilbudt og fremlagt en lang række kompromisforslag. Det burde efter Fremskridtspartiets opfattelse være muligt at forene biavlerne omkring et eller flere af disse veldokumenterede kompromisforslag.

Det er helt uforståeligt for Fremskridtspartiet, at ministeren ikke er indstillet på at finde et kompromis i denne sag. Der har været fremlagt gode alternative løsningsforslag for udvalget, der opstiller forskellige modeller for biavl med både den gule og den brune bi på Læsø samt på andre øer med lignende klima og flora som på Læsø.

Læsø Kommune er da også gået ind i sagen og har foreslået en lokal høring på Læsø mellem parterne, jf. bilag 44. Læsø Kommune er tidligere af ministeren blevet stillet en lokal høring i udsigt, men nu da lovforslaget er fremsat i Folketinget og udvalget behandler lovforslaget, bliver den lokale høring alligevel ikke til noget. Nordjyllands Amt har ved lignende henvendelse anmodet om en lokal høring, jf. bilag 43.

Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse klart utilfredsstillende, at den lokale høring,